

ARA DECIDIM **NOSALTRES**

11S/9N - EL FUTUR ÉS NOSTRE

Publicació especial 11-S
Joventut Comunista de Catalunya

EDITORIAL

Deia un filòsof alemany, Walter Benjamin, que les revolucions són una ruptura de la continuïtat de la història. La nostra història, i la seva continuïtat -la seva normalitat-, ha estat marcada per una classe dirigent corrupta, que ha mirat sempre més pel seu patrimoni que pel país que en teoria defensen. No només es tracta dels Pujol-Ferrusola, ni dels Millet, ni dels Busto, ni dels Penafreta. No es tracta només de pomes podrides que extreuen amb males arts diners de la hisenda pública. Es tracta, sobretot, d'uns dirigents polítics que actuen sempre en favor de les grans fortunes, de les grans empreses. Actuen sempre en favor del veritable poder. Sota el discurs de la competitivitat, del cercle virtuós de l'austeritat, s'amaga una política contra la majoria, contra el país.

Un país en el que, com a qualsevol país, es confronten dos projectes. Un, el dels sectors que l'entreguen a les grans empreses, fins i tot estrangeres. L'altre, el dels sectors que volen un país entregat a la gent treballadora, a la majoria. Entre els primers hi conflueixen tant els que s'embolcal·len amb l'estelada -convertos d'última hora que sempre tenen la mà a la butxaca, també quan sona l'himne- com els que es reclamen d'una Espanya sorda, intransigent i fosca. Entre els segons hi ha també independentistes, però dels que creuen que la sobirania real és un mitjà per a construir una societat justa. També hi ha federalistes, dels de debò, dels que volen una relació federal dels pobles d'Espanya, des de la llibertat i la solidaritat, sense imposicions ni obligacions.

De la mateixa manera, els primers fan de la consulta un joc, una cortina de fum, un entreteniment. Pels segons, és una cita amb la història. Una oportunitat històrica per trencar amb un sistema polític que s'ha mostrat caduc, entregat a una oligarquia parasitària. Aquest sistema, nascut de la transmutació del franquisme, del que n'és hereu, s'ha desfet de tot maquillatge democràtic. El cercle cada vegada es fa més estret, la ciutadania cada vegada està més allunyada de les decisions que marquen la seva vida. Aquest sistema, aquesta política, porta roja-y-gualda, i a la

vegada estelada. És el PP i el PSOE, però també ho és CiU, ho són els seus mitjans de comunicació, els seus financers, els seus industrial, els seus jutges i els seus policies, parlin català o castellà.

La consulta, la lluita per aconseguir-la i la seva realització, és una oportunitat per començar a fer net. És, a la vegada, un torpede contra un dels pilars de càrrega del règim, la unitat imposada i antinatural d'Espanya. Una oportunitat per construir un nou futur. Instal·lar les urnes el 9N obrirà la porta a una nova etapa política. Dependrà de la mobilització popular, de la mobilització de la classe treballadora, que aquesta representi un avenç democràtic i social. Passar d'un sistema polític corrupte i en contra de la majoria, esclau d'un sistema econòmic inhumà, a una República Catalana democràtica, és a dir amb el poble en el poder, i amb justícia social. Obrirà també la porta una reconfiguració d'Espanya. A partir del 9N no es podrà entendre l'existència de l'Estat espanyol des de la obligació. Els pobles d'Espanya tindran en la consulta el precedent que res és etern ni impossible, i encara menys la unitat imposada. Per sobreviure com a projecte, Espanya haurà de configurar un nou marc de relacions entre pobles, des de la llibertat, la fraternitat i la solidaritat.

Així mateix, la joventut té molt a dir i a fer. Vol jugar un paper protagonista en el moment històric que se'ns presenta. No només vol ser part del canvi, sinó que en vol ser palanca. Per això la Joventut Comunista de Catalunya, que retorna després del Congrés d'Unitat Juvenil Comunista del passat juliol, comença a caminar tenint present que l'exercici del dret a decidir és una qüestió cabdal. Una qüestió sobre la que cal reflexionar, analitzar i debatre en profunditat. Les pàgines que tens a les teves mans no són més que una expressió del desig de donar a l'esperança del canvi fonament científic, allunyar les reivindicacions nacionals del camp dels sentiments i apropar-la al de la raó. A les teves mans no tens un pamflet, no llegiràs procrames, ni dogmes. Tens una oportunitat per reflexionar de tot el que t'envolta. Bona Diada. Ens veiem el 9N.

CRÈDITS

Equip de treball: Carlota Freixenet, Laura Rozalén, José Luis de la Torre, Maria Riba, Albert Fajula.

Autors: Toni Salado, Albert Medina, Alberto Lumbreras, Elisa Vilches, Juanma Rodríguez.

Què és la SOBIRANIA POPULAR? per a tu

- La sobirania popular és, en essència, la intersecció d'elements objectius (com el territori o l'economia) i elements subjectius de pertinença a una col·lectivitat, que per mitjà de la lliure organització és capaç de decidir lliurement el seu futur com a poble. **Albert M.**
- Es el poder del poble sobre les decisions que l'afecten, aquesta participació només es possible si tenim les eines necessàries, en forma de drets bàsics. És a dir, la sobirania popular passa pel dret a l'habitatge, l'educació, l'alimentació, el treball... **Alejandra V.**
- La sobirania popular és la democràcia directa i la intervenció clara i directa de la sobirania en els grans assumptes d'estat, és a dir votar un projecte de país. Això vol dir que és un contracte vinculant amb la ciutadania que aquesta ha de poder fiscalitzar. **David M.**
- Es que la sociedad pueda decidir todo aquello que le atañe: todo, sin premisas ni cortapisas. Esta implica necesariamente que el pueblo tenga las herramientas propias y necesarias para ejercer ese poder popular y que la representación de esta soberanía se ajuste a su realidad y sus necesidades cambiantes. **Laura R.**
- Sobirania popular és el dret a decidir sobre tot, en el marc actual entenem que la sobirania nacional ha de venir acompanyada de una autodeterminació com a classe. El poble només serà sobirà quan sigui lliure, i lliure vol dir tenir els drets que garanteixin la participació que desenoqui en un canvi polític i no només nacional. **Berta Crespo.**
- La sobirania popular és crear des de la ciutadania el país que volem, per fer-nos més lliures i més conscients que, amb la nostra participació ciutadana podem canviar el nostre país, el nostre entorn per viure en un país millor; més just, més respectuós amb el medi ambient i sobretot amb les persones. Per fer-nos més sàvies i més adultes com a ciutadanes. Per créixer no només en edat, sinó en maduresa social i política. **Carlota F.**
- Sobirania popular és democràcia, és poder del poble i per al poble, és manar obeint, és tenir el dret a decidir-ho tot, tenir accés a una educació pública i gratuïta, a una sanitat i altres serveis públics que ens permetin viure de forma digna. Sobirania popular és república, és no tenir cap persona amb més privilegis que qualsevol altra. Sobirania popular és, al cap i a la fi, socialisme. **Diego H.**

ELS I LES COMUNISTES AMB LA CATALUNYA QUE VOL DECIDIR-HO TOT

Vivim setmanes decisives per poder celebrar una consulta on es pugui expressar l'opinió de la ciutadania catalana sobre l'estatus polític de Catalunya, un poble que vol elegir democràticament com s'auto-governa i en quin grau estableix relacions polítiques amb altres nacions i pobles, en una de les expressions del dret a decidir, que per la tradició comunista ha d'anar més enllà del propi dret a l'autodeterminació, i inclou també el poder decidir sobre el model social, polític, econòmic i cultural.

El catalanisme polític ha anat variant els seus objectius i instruments en funció del context polític, però el catalanisme popular sempre ha mantingut una component invariable: lligar la construcció nacional a les condicions socials de les classes treballadores i populars, fer coincidir país i poble, i en aquest sentit, l'aportació dels i les comunistes de Catalunya ha estat qualitativa i complexa, amb un treballat equilibri per fer compatibles la cerca de la major unitat del catalanisme polític per fer avançar Catalunya com a subjecte polític sobirà, a la vegada que es combat a la burgesia catalana i el seu model social, polític, econòmic i cultural.

Qualsevol trencament d'aquest equilibri seria negatiu. Anteposar l'eix nacional a l'eix social ens deixaria en una posició de subordinació al projecte polític de la burgesia catalana i els seus aliats; renunciar a l'eix nacional per "centrar-se" únicament en l'eix social, ens deixaria en una posició marginal respecte de moltes capes populars que valoren l'exercici del dret a decidir com una conquesta democràtica, fins i tot, amb potencialitats rupturistes i constituents d'una nova realitat on allò social també hi sigui a debat.

No haver afrontat aquesta dialèctica complexa, a la qual es suma la qüestió delicada de les identitats i dels sentiments de pertinença, hagués estat un contratemps pel projecte comunista. Les reflexions de Joan Comorera, Gregorio Lopez Raimundo, Antoni Gutierrez, entre altres, sobre la necessitat de fer de Catalunya un sol poble, d'integrar a la classe obrera novvinguda i les seves reivindicacions en la lluita antifranquista amb les llibertats nacionals de Catalunya, i la necessitat d'espais d'unitat democràtica interclassista per assolir-les, van permetre guanyar l'hegemonia política entre les classes populars antifranquistes, ha servit per combatre el reduccionisme identitari del nacionalisme pujolista, i ha permès estar al capdavant en la reclamació d'un canvi d'estatus polític de Catalunya refrendat democràticament.

Afrontem sense embuts aquesta oportunitat històrica, defensem la consulta, donem continuïtat a una tradició rica en reflexions i praxis sobre la construcció nacional i popular de Catalunya, i no deixem que la defensa de la nació esdevingui en patriotisme exclouent al servei de les èlits catalanes, que a ben segur, com deia Samuel Johnson, el faran servir com últim refugi dels canalles, com ha posat de manifest el cas Pujol i les seves (presumptes) implicacions polítiques.

Toni Salado

Regidor de Districte (Horta-Guinardó)
per ICV-EUIA

LA NACIÓ I EL MARXISME

El debat sobre la qüestió nacional dins de l'esquerra marxista mai ha estat un tema resolt. Generalment, l'intent de tancar el debat per diferents organitzacions d'esquerra no és més que una operació de xapa i pintura. I és que el marxisme no ha trobat una fórmula màgica per resoldre el Fet Nacional. El que si que ens aporta en canvi és una metodologia per analitzar la nació des de una òptica de classe.

Sobre aquest tema, de l'amplia i variada bibliografia que podem trobar, m'agradaria centrar-me en el llibre "La qüestió nacional: un debat obert", escrit a 29 mans l'any 1996 i editat per la Fundació Pere Ardiaca. La intenció d'aquest article és fer l'intent d'introduir una sèrie d'idees que hi son presents, afegint algunes reflexions sobre el fet nacional.

Josep Garcia Illa, al capítol "Elements per a una caracterització marxista de la nació" cita elements rellevants com el de la concepció teòrica de la nació. Diferents intel·lectuals - inclòs Marx i Lenin - ho tracten en algun moment de la seva vida la nació i el nacionalisme, però mai acaben de tancar des d'una òptica plenament científica el concepte de nació. Aquesta és presentada al capítol com la mescla d'elements objectius (territori, economia, història, cultura) i en d'altres de subjectius com la consciència col·lectiva (voluntat de ser).

El cas d'Stalin és curiós, ja que és el que més s'aproxima a una definició més o menys exacte de la nació en el seu famós llibre "El marxisme i la qüestió nacional" (1913). Aquest, és un document interessant perquè s'apropa a una definició concreta i que aporta llum al debat sobre la concepció teòrica de la nació, però és cert, que hi ha certs elements dogmàtics o poc argumentats -no ajuda la manera en que escriu el llibre- que no acaba de convèncer a en d'altres marxistes.

Garcia Illa introdueix que l'anàlisi de l'estructura econòmica determina necessàriament l'existència de la nació, la composició de classes d'aquella nació, i per tant, també la política d'aliances de la classe treballadora en aquell moment. Això, però, sense introduir altres elements, com el de l'hegemonia cultural, la llengua o la pròpia natura, es converteix en un simple anàlisi reduccionista. Per tant, també cal entendre la nació com un element dialèctic, per tant, transformable i finit, un camp de batalla de la lluita de classes.

No podem deixar de banda en l'anàlisi del present article una reflexió sobre la funció del nacionalisme dins de la nació. El nacionalisme analitza la nació des d'una perspectiva contrària a la del marxisme. Aquest es configura entorn a

moviments nacionals i que consideren aquest subjecte no com una eina - com fariem els marxistes - sinó com una "comunitat de destí", és a dir, com quelcom estàtic i fora de la dinàmica de la lluita de classes. Aquesta és l'explicació de l'existència del nacionalisme conservador a Catalunya, com un element antiobrer i contrarevolucionari.

Analitzar el cas de Catalunya des d'una òptica marxista demana d'un anàlisi profund. Un molt bon anàlisi històric em sembla el de Josep Fontana: "España y Cataluña". Em sembla especialment interessant quan parla dels inicis del catalanisme polític, i especialment això:

"Políticamente, la Cataluña burguesa de finales del siglo XIX tenía dos problemas graves. La persistencia de una crisis social que haría de Barcelona "la ciudad de las bombas", y las dificultades de encaje en el estado español. (...) Era el nacimiento del catalanismo como movimiento político. Estaba claro que lo formaban una diversidad de corrientes, que no había una sola clase de "catalanismo", como no había una sola manera de pensar el futuro de la sociedad catalana. El debate sobre si el catalanismo es de origen burgués o popular, progresista o reaccionario, olvida que hay tantos "catalanismos" como concepciones del tipo de sociedad que se quería construir".

Per tant, aquí Fontana ens mostra la pluralitat del catalanisme polític, trenca amb el fals debat sobre l'associació de la nació a la classe burgesa. És en aquest punt on crec que hi ha un element de vital importància que és, que les esquerres han de construir un projecte nacional i de país propi. D'aquí la determinació psuquera del concepte de Catalanisme Popular, element que recull un sentiment de pertinença a un col·lectiu però en el seu sentit integrador i de classe. Sentiment que obre ponts a l'enteniment amb altres pobles però mantenint i construint un projecte propi de país.

El full de ruta nacional de l'actualitat de Catalunya, té arrels profundes en l'històric dèficit democràtic per part de les institucions catalanes i espanyoles. Només el catalanisme polític progressista d'arrelament obrer i popular té la clau de sortida satisfactòria d'aquest encreuament: és l'augment dels marges de la democràcia, i per tant, el necessari trencament amb els punts de sutura de la Transició del 1978. És aquest el taló d'Aquiles del nacionalisme conservador, que es resisteix a obrir una ferida que no sabrà si podrà tornar a suturar en una hipotètic procés constituent.

Albert Medina

Estudiant d'Economia a la UFF

“I COM VA AIXÒ... AQUEST TEMA DE CATALUNYA?”

Et comment ça marche cette... affaire... à la Catalogne ? La pregunta és recurrent; la resposta, de corredissa. El resultat, nul. Explicar a un francès el procés sobiranista català és com explicar-li a un inuit com funciona un aire condicionat. Complicat.

La comunicació requereix d'una base cultural comuna que permeti que, en pronunciar una paraula, els interlocutors pensin en el mateix concepte. Federalisme, a França, no és el mateix que federalisme a Espanya. Al país gal, federalisme evoca el projecte de la burgesia girondina per evitar que la República, des de París, interferís en els seus interessos (esclavatge colonial, comerç...); Robespierre, en canvi, reivindicava la unitat de la nació. A Espanya, federalisme evoca Pi i Maragall i la unitat de la nació evoca Franco.

Com a ex-potència colonial, el concepte autodeterminació hauria de ser més fàcil. Però per als francesos Catalunya no és Algèria; Catalunya és més aviat Bretanya, una regió on les veus descentralitzadores ho són sota el paraigua de la unitat republicana. I així és com un francès recriminarà a un català que dinamiti l'harmonia republicana espanyola. Tot i que no hi hagi ni tal república ni tal harmonia, el francès mig pensa que després de la dictadura i la mort de Franco vam “tomar” on hi érem. Els més despistats pensen que Franco va durar una dècada i els més informats, que “el Rei va portar la democràcia”.

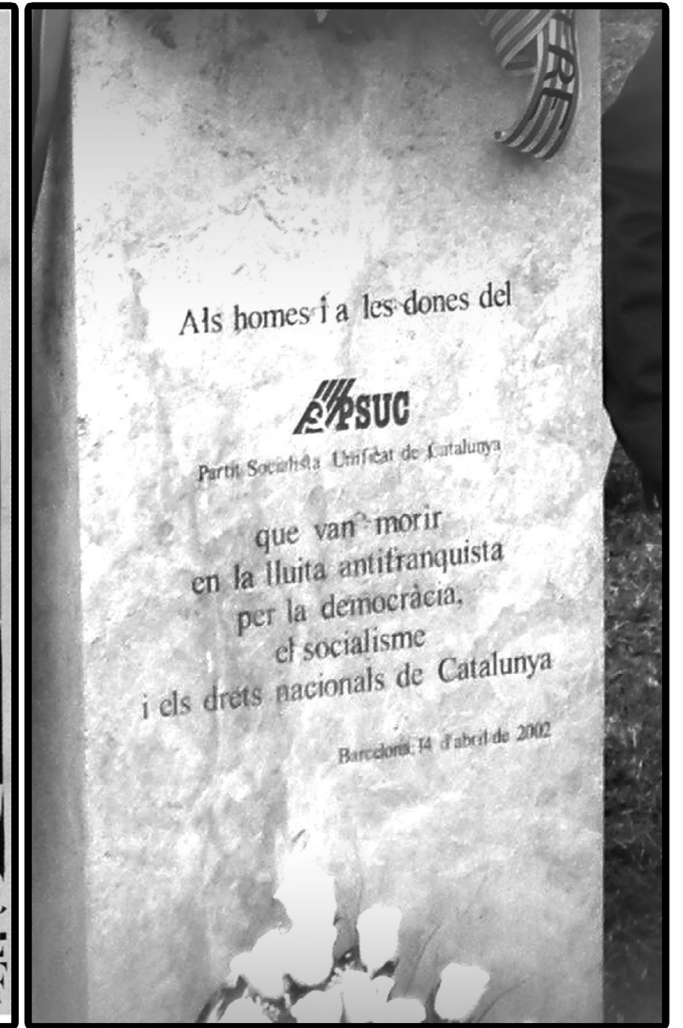
“No escopiu al terra ni parleu bretó”, advertien les parets de les escoles republicanes, universals, públiques i gratuïtes a partir del 1880. De nou, no era cap política feixista; era l'intent de la III República de consolidar el règim d'una vegada per sempre després d'un segle d'imperi napoleònic, de restauració borbònica, d'una breu II República i d'un nou imperi napoleònic. Una consolidació sobre la base d'uns valors republicans comuns i una llengua comuna, el francès, parlat només per una cinquena part de la població. L'ensenyament

del francès permetrà als ciutadans “comprendre les lleis republicanes i adherir-los a la causa de la Revolució”, deien els revolucionaris un segle abans. El resultat: el francès d'avui menysprea el català tant com menysprea el bretó. Encara més, la majoria de bretons menysprea el bretó. A casa nostra va ser la fi de la II República la que va instaurar el “en español, coño”. I era el castellà la llengua amb què els infants aprenien els principis del Movimiento.

Però no és només la població “comuna” qui no comprèn el que passa a Catalunya. Una ullada a l'Humanité ens mostra com se'n parla, bé amb una distància prudencial o bé assumint la tesi que la burgesia catalana lidera el procés, ignorant per complet l'arrel popular. Som, als seus ulls i parafrasejant Pierre Laurent, secretari del PCF, pura conseqüència de la crisi econòmica que fa créixer els feixismes i els nacionalismes a Europa. Som sospitosos de girondisme. Si bé el context cultural és diferent, els fluxos d'informació a través dels quals s'informen els nostres veïns no són extraordinaris. Le Monde agafa les informacions de El País, Le Figaro de El Mundo i l'Humanité de l'esquerra espanyola. D'informació directa de les anàlisis i posicions dels comunistes catalans, cap.

Constatem, llavors, que tenim un problema de comunicació. Caldrà, doncs, explicar-nos millor si volem trobar mostres de solidaritat més enllà dels Pirineus. Aquest cap de setmana se celebra la Fête de l'Humà, coneguda pel seu marcat caràcter internacionalista. Partits comunistes d'arreu del món aprofiten aquest fòrum per donar a conèixer les seves lluites. L'any vinent sembla un bon any per donar a conèixer la nostra.

Alberto Lumbreras
Elisa Vilches
Militants del PCF [del departament] 35

UN HOMENATGE

Deia Marx que els obrers no tenen pàtria. Tot i això, els ha tocat, a l'atzar, viure en un lloc on es parla una llengua o varies, on es veu el món d'una o diferents formes, on la gent viu la vida d'una o múltiples formes. Un lloc, un espai en la terra, on s'organitza un grup humà. D'això en van dir Nació. N'hi ha algunes que, amb el pas del temps, s'han fet poderoses i han agregat a d'altres, ja sigui per la força de les armes o dels contractes matrimonials. Hi ha d'altres, més petites, que no han viscut la revolució democràtica, i només han vist una transacció d'elits polítiques i com es prenen les decisions a milers de quilòmetres. Marx, pensant en tot això, deia que el punt de partida en la lluita pel comunisme era l'àmbit nacional. I així ho feren les persones que van lluitar en les files comunistes.

A casa nostra, a Catalunya, durant molt temps el comunisme va girar a l'entorn d'un gran partit, el PSUC. El Partit Socialista Unificat de Catalunya va néixer en

la guerra contra el feixisme, que va esclafar els drets democràtics i també la cultura i l'autogovern català. Va néixer i va desenvolupar la seva lluita amb la democràcia com a mitjà i el socialisme com a objectiu. Si avui podem celebrar l'11S amb plena llibertat és, en gran part, gràcies a l'entrega desinteressada de moltes dones i homes del PSUC, que van deixar-ho tot per a que les generacions futures visquessin en un món de persones lliures i iguals.

Desenes de milers de comunistes van donar el millor de si per a la seva classe, la treballadora, i per al seu país, Catalunya. Molts, la majoria, no havien nascut aquí, però van demostrar una entrega molt més gran que molts dels que fan servir Catalunya com a excusa per tapar les seves misèries.

Juanma Rodríguez
Historiador

ARA DECIDIM
NOSALTRES

11S/9N - EL FUTUR ÉS NOSTRE

Joventut Comunista de Catalunya

ARA DECIDIM
NOSALTRES

11S/9N - EL FUTUR ÉS NOSTRE

Joventut Comunista de Catalunya

ARA DECIDIM
NOSALTRES

11S/9N - EL FUTUR ÉS NOSTRE

Joventut Comunista de Catalunya

ARA DECIDIM
NOSALTRES

11S/9N - EL FUTUR ÉS NOSTRE

Joventut Comunista de Catalunya